

toku na dan. Zato je odšel, lazil po gozdu s povešeno glavo in kot rojena otožnost priblodil zvečer domov, da se mu je čudila Rezika, sestra njegova, živo in veselo dekle, ki mu je gospodinjilo.

„Kaj ti je, Robert! Ali si bolan? Povej!“

„Bolani, pa ta bolezen ne mine kmalu, Rezika“, je rekel, ko je obesil puško na klin in sedel za javorjevo mizo.

„Ali si se znabiti sprl s Cilko?“

„Nisem se sprl. Štefan se je vrnil, Rezika, in mlinarjeva hči ljubi njega.“

„Pravila sem ti. — Pozabi, Robert. Mnogo jih je, ki lepše cveto. Le verjemi!“

„Zame je cvetela le ena.“

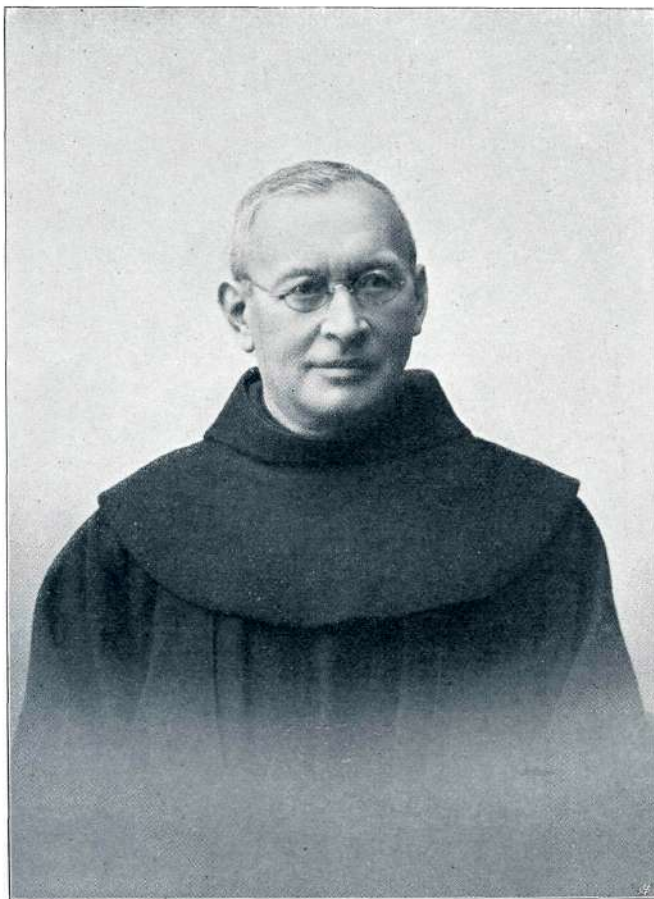
Ni se mogel več premagovati. Naslonil je glavo na javorjevo mizo, in med prsti so polzele vroče solze, drhte so prsi in v grlu ga je peklo, kot bi kdo nasul vanj žrjavice. (Konec.)



P. HUGOLIN SATTNERJEV ORATORIJ „ASSUMPTIO B. M. V.“

Napisal Stanko Premrl.

(„Vnebovzetje B. D. M.“)



P. Hugolin Sattner

Misel, ki se je porodila v glavah nekaterih ljubljanskih duhovnikov, naj bi se namreč skladatelj, p. Hugolin Sattner, lotil kakega oratorija, ni bila brezuspešna. Sad, ki ga je obrodila, je oratorij „Assumptio B. M. V.“ („Vnebovzetje B. D. M.“) Gradivo za tekst je, ponajveč iz sv. Pisma, nabral prof. dr. Aleš Ušeničnik, v pesniški obliki pa je priredil besedilo prof. dr. Mihael Opeka.

Sattnerjev oratorij je prvo delo te vrste med Slovenci. Znamenit je ta oratorij tudi vsled tega, ker povečuje preblazeno Devico in Mater božjo Marijo, posebno njeno vnebovzetje (smrt, vnebovzetje in kronanje); torej povsem nova, originalna oratorijska snov.

Oratorij je namenjen Slovincem; ima izključno slovensko besedilo.

Škoda, da ni posegel skladatelj razen po slovenskem vsaj tudi še po latinskem tekstu, ker bi se potem delo izvajalo lahko tudi kje drugje in bi ne ostalo navezano le na našo ožjo domovino.¹

Glasba je vobče preprosta, lahko umljiva, izredno melodiozna in globoko občutena. Posebno krasni in učinkujoči so zbori (več mešanih in moških ter en damski zbor), samospevi kakor tudi dvospevi v drugem delu pa so pravi biseri.

Ker se bo oratorij — če Bog da — v kratkem v Ljubljani proizvajal, je gotovo umestno

¹ Čujemo, da prevaja gosp. prof. A. Funtek slovensko besedilo na nemščino. Uredništvo.

in potrebno, da se tudi širše občinstvo čimprej in čimbolje seznani s tem najnovejšim in dosedaj največjim Sattnerjevim delom. Zato podajam sledečo analizo celega oratorija.

Uvod: Mogočen orkestralni stavek v A-duru prinaša nekaj zelo značilnih, tekom oratorija nastopajočih tem in nas neposredno uvede v prvi del.

I. Dormitio (Marijina smrt.) Ženin (Sveti Duh) — bariton vabi Marijo v nebesa. Z besedami Salomonove Visoke pesmi jo kliče: „Vstani, moja prijateljica, lepa moja, in pridi!“ itd.

Slovesno in iskreno se glasi trikratno ženino vabilo s sledečim glavnim motivom:



Posebno ljubeznivo mesto tega samospeva je sledeče v D-duru:



V nadaljnjem razvoju nahajamo markantno modulacijo v F-dur z ljubkim motivom:



v orkestru, in z obrnitvijo in obenem podaljšanjem tega motiva:



v samospevu samem. Z močno zategnjenim vzklikom: „Vstani!“ na subdominanti A-dura (D) se konča baritonov samospev. Ženinu odgovarja Marija — sopran. Kakor jelen po studencu, tako hrepeni njena duša po Bogu. Marijin samospev je miren in plemenit:

Molto adagio.



Zelo lepo se poda sredi tega samospeva recitativ (ad libitum):



Krasna je potem istotako modulacija v C-dur, štiri takte pozneje pa prehod v F-dur. Tu nastopi posebno iskren motiv:



ki preide polagoma zopet nazaj v E-dur.

Sledi mešan zbor: vabilo nebeščanov. V čvrstem fugiranem, od orkestra parkrat prekinjenem stavku vabijo nebeščani v ženinovemu imenu Marijo v nebesa. Glavni motiv tega zbora je:



Zbor konča svoje vabilo z jako lepo se dvigajočim in zopet padajočim unisono-spevom, ki mu daje harmonično podlago originalno zamišljen pedalni ton.

V naslednjem samospevu ponovi ženina — bariton še enkrat sam svojo slovesno in iskreno vabilo. — Orkester igra nato kratko poigro, obenem pa nas pripravi na sledeči damski (angelski) zbor. Tudi angeli vabijo Marijo v nebesa in jo opozarjajo, da „zima je proč, cvetje dehti, grlice glas v gajih zveni“. — „Vstani in pridi prelepa hči!“ Izpočetka mirno petje:

Adagio.



(21 taktov) postane pri 22. taktu izredno živahno in veselo:

Allegro.



Prav dražestno mesto sredi tega zbora je to-le:



Ko konča to živahno petje in še živahnejše muziciranje, nastopi še enkrat mirni Adagio-stavek z majhno izpremembo, oziroma kodo.

Po kratki orkestralni medigri zapoje zopet Marija — sopran in izraža v prekrasnem samospěvu, kako njeno srce hrepeni in medli po nebeškem ženinu.

Poco andante.



Kako preprost in vendar kako čudovito lep in pristrčen je ravno ta samospěv! G. skladatelj se je poslužil v tem samospěvu bogatih melizem (daljših in umetnejših melodij na enem samem zlogu). N. pr.:



Kmalu za tem prelepim Marijinim samospěvom nastopi mešan zbor: zbor zemljanov, ki zares ganljivo in v srce segajoče prosijo preblazeno Devico, naj jih nikar ne zapusti. Posebno gorko občutno je sledeče mesto:



Pri besedah „Glej, revne zapuščene nas, Evine otroke“ prične ves zbor peti unisono v D-molu, medtem ko ga godala v triolah obkrožajo in kontrapunktično olepšavajo. Od besed „Ko se od nas je ločil tvoj božji Sin trpeči“ dalje je stavek zopet štiriglasen homofonen. Tudi to mesto se je gospodu skladatelju prav posebno posrečilo; geniti mora še tako trda srca. Prošnjo zemljanov (zbora) nadaljuje orkester v veliki gradaciji, nakar se mu zopet pridruži zbor, ponavljajoč besede „Nikar od nas, nikar od nas, Devica!“ Toda preveliko je Marijino hrepenenje po nebesih, da bi jo sploh mogel še kdo prikleniti na zemljo. In kako bi se tudi Ona mogla upirati vsestranskim vabilom iz nebes! Nebeščani jo še enkrat vabijo. Najprej zaslišimo grlico (flavto), potem angelski glas (sopran solo):

Andante.



ki ga končno povzame še cel zbor nebeščanov (mešan zbor). Vabilo nebeščanov postaja od takta do takta silnejše in se konča naravnost grandiozno. —

(Analiza II. in III. dela prihodnjič.)



OTROŠKE OČI.

Zložil I. Mohorov.

Otroške oči... Spomin
iz davnih, sivih daljin,
iz dobe kdovekdaj,
kaj hočeš zdaj?

Otroške oči smo izplakali,
prekrili jih z lažmi,
predolgo smo solnca čakali
in zdaj smo slepi...



P. HUGOLIN SATTNERJEV ORATORIJ „ASSUMPTIO B. M. V.“

Napisal Stanko Premrl.

(„Vnebovzetje B. D. M.“)

(Dalje.)

II. Assumptio (Marijino vnebovzetje). Ta del se prične s kratkim, zelo mirnim, nekako klasičnim orkestralnim stavkom (v F-duru), predstavljajočim mirno in nadvse blaženo Marijino ločitev od sveta. Koj nato pripoveduje bariton v izredno lepem in značilnem recitativu zgodbo o apostoli, ki „so prišli, čeprav raztreseni po vesoljnem svetu, po božjem navdihnenju vsi v Jeruzalem in so med petjem svetih angelov pokopali Devico Marijo. Ko pa so tretji dan zopet prišli h grobu, niso več našli Marijinega trupla v njem in so se močno čudili“. Krepko in energično je nadaljno pripovedovanje bas-sola o prerokbi v raju:



Marija, od Boga od vekomaj odbrana za Mater Sinu božjemu, je bila vsled tega svojega izrednega dostojanstva obvarovana vsega, tudi izvirnega greha in vse oblasti hudobnega duha. Zato tudi smrt kot kazen za greh ni imela nad Marijo tiste moči, oziroma tistih posledic kakor nad drugimi zemljani. Marija je sicer umrla, a Bog ni pri-pustil, da bi tisto telo, ki je nosilo v sebi vir vsega življenja, Izveličarja Jezusa, v grobu strohnelo, temveč je vzel Marijo v nebesa z dušo in telesom.

Kako sta potemtakem ves strah in groza smrti nad Marijo uničena, strta, opeva v Sattnerjevem oratoriju sledeči, krasno uspeli moški zbor v a-molu. Glavni motiv je ta-le:



in sicer nastopi najprej v basih, potem v tenorih, slednjič v združenih obojih glasovih. Istotako markantna je druga tema:



ki jo zaporedoma pojo poedini glasovi: drugi, prvi bas, drugi, prvi tenor. V nadaljnjem razvoju zbora se glasovi zopet združijo v mogočne akorde, prvi sklep na molovi dominantni (e-mol) je pa unisono. Sledi ponovitev prve teme („O smrt, o smrt, tvoj strah je strt“) z majhno varianto pri glavnem sklepu.

Marija, ki je smrt ni mogla obdržati v groba temi, se med angelskim petjem dviga proti nebeški domačiji. „Kdo je ta, ki kakor zarja vstaja svetla do neba?“ vprašuje angel (tenor-solo) v divnem samospěvu:



Trikrat vprašuje angel: „Kdo je ta“, in vsakokrat je njegov glas višji in slovesnejši. Ponižno in pobožno jo pozdravi:



na kar postane še bolj iskren:



konec angelovega pozdrava pa je slovesen:



Za angelovim pozdravom zadoni v mogočnih fanfarah orkester, slaveč Marijino pot v nebesa. Zadnja dva takta tega medstavka narejata v kar mogoče nežnem pianissimu prehod v sledeči damski zbor (zbor angelov). Prvi trije takti tega zbora tvorijo nekak uvod celemu nadaljnemu, ljubkemu in vseskozi blagoglasnemu zboru.

Poco andante.

A - ve Ma - ri - ja, a - ve Ma - ri - ja!

Jako lep, v preprostem narodnem tonu zamišljen je sledeči glavni motiv:

Rajska Devi-ca, ti ču-do-vi-ta ne-beška Gospa!

Od 13. takta dalje postane zbor umetnejši:

A - ve Ma - ri - ja, itd.

Zelo čedne so imitacije:

A - ve, a - ve itd.

v sekvenci peljane navzgor. Konec damskega zbora se giblje zopet v mirni homofoniji ter se ponavljajo začetne teme.

Damskemu zboru sledi moški zbor (v D-duru), krepak in slovesnovznesen, na nekoliko mestih ga prekinje orkester, v katerem imajo ponekod basovski instrumenti (kontrabasi in fagoti), drugod pa še posebno violine zelo živahen ritem. Moški zbor prične takole:

Allegro maestoso.

Ti Je - ru - za - le - ma sla - va itd.

Nova tema nastopi v 24. taktu:

Zdra - va, o Kra - lji - ca, itd.

Pri besedah „Kot cipresa nemrjoča, kakor cedra z Libana“ je g. skladatelj jako primerno uporabil za zbor samo dva konsonančna trizvoka (toničnega in subdominantnega), v orkestru poleg tega še enostavnejšo harmonično podlago: pedalni ton na toniki; pri besedah „kakor palma sanja-joča“ pa se je g. skladatelj istotako modro poslužil zmerne hromatike.

Ka - kor pal - ma sa - nja - jo - ča

Zbor se tudi nadalje do konca razvija čvrsto in zanimivo. Po končanem moškem zboru se združita oba zbora: damski in moški zbor v osmeroglasen pozdrav: „Ave Marija!“

Kratka medigra ljubkega značaja nas uvede potem v daljši, zelo umetno zloženi četverospjev, ki ga je g. skladatelj izdelal z veliko skrbnostjo in ga opremil z bogatim glasbenim nakitom. Začetek (prvih šest taktov) tega četverospeva in konec (zadnjih sedem taktov) sta zložena v B-duru, cela sredina (58 taktov) pa se giblje — kar je pač nekoliko nenavadno — v F-duru, ozir. v G-molu. Tudi ta četverospjev je kaj iskren pozdrav preblaženi Devici; posamezni glasovi kar tekmujejo med seboj, kateri bo Marijo lepše proslavil.

Prav poseben biserček drugega dela Sattnerjevega oratorija je dvospjev za sopran in tenor solo. Kot formalno dovršen in vseskozi enotno pisan stavek, hkrati v izrazu čudovito gorak, se bo lahko tudi pri kakih manjših glasbenih prireditvah izvajal z velikim uspehom. Kako prijazen je takoj pričetek v orkestru:

Andantino.

itd., ali pa

itd.

in potem dvospev:

Sopran

Tenor

Ti po - so - da večne Be - se - de,
zdra - va, zdra - va,

ali pa pozneje:

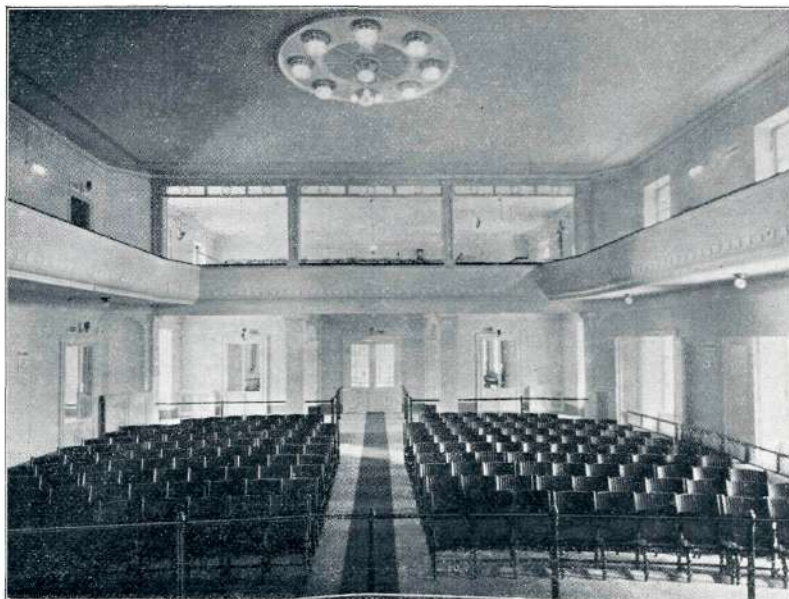
zdra - va, zdra - va, ti brezma-dež-na,

Mešan zbor, ki sledi dvospevu, je živahen, poln moči, veselja in svetega navdušenja.

Allegro.

ki si
Zdra-va, že-na, ki si ka - či
ki si ka - či
ka - či gla - vo str - la,
gla - vo str - la, itd.
gla - vo str - la,

„Zdrava Judit, zdrava Ester, zdrava Ti, brezmadežna!“ odmeva dalje v zboru, vedno krepkeje, vedno silneje, vedno izraziteje, tako da bi bil za sklep drugega dela že ta mešani zbor brezdvomno dovolj učinkujoč. A g. skladatelj je pritegnil k sklepu še zadnje tri točke prvega dela, namreč: spev grlice (flavto), sopran-solo in mešan zbor „Pridi z Libana ženinu zvesta, da boš venčana, pridi nevesta,“ vsled česar je konec še bolj efekten in sijajen. (Konec.)



LJUDSKI DOM V LJUBLJANI:
VELIKA DVORANA Z GALERIJO.

P. HUGOLIN SATTNERJEV ORATORIJ „ASSUMPTIO B. M. V.“

Napisal Stanko Premrl.

(„Vnebovzetje B. D. M.“)

(Konec.)

III. Coronatio (Marijino kronanje.) — Po prav kratkem orkestralnem uvodu se oglasi kornist in pripoveduje, da se je prikazalo veliko znamenje na nebu: Žena, odeta s solncem, in luna pod njenimi nogami, in okrog njene glave venec dvanajstih zvezd. Prav lepo in mirno se konča ta stavek. Koj nato pa čujemo nekaj tlesk:



kakor znamenje, da se prične sedaj nekaj izrednega; v našem slučaju se pripravlja proslava Marije, ki prejme od svojega božjega Sina krono večne slave.

K proslavi Marijini svira najprej orkester močno idealizirano koračnico.

Glavna tema se glasi:



K sklepu se pridruži orkestru mešani zbor s krepko enoglasno alelujo in impozantnimi večglasnimi vzkliki. Pa to je bil komaj pričetek Marijine proslave, kajti pravo jubilaranje šele nastopi. Alt otvori obširno fužo s sledečo, primerno zaokroženo in precej hvaležno temo:



Odgovarja mu sopran v zgornji kvinti, dočim ga alt kontrapunktično spremlja v četrtnkah; potem nastopi na toniki bas, na dominantni pa tenor. Po kratki medigri ponavlja sopran glavno temo na toniki, ostali trije glasovi ga spremljajo. Potem pa rajajo glasovi na vse mogoče načine: prineso pravo temo in obrnjeno, zmanjšano in zvečano, silijo kvišku v krepkih sekvencah, nastopijo stisnjeni, se kopičijo na dominantnem pedalnem tonu, se zaženo še enkrat v sekvenci navzgor, končno se pa v navzdol idočih sekvenci umirijo na toniki ter umaknejo Mariji, ki v veličastnem samospěvu (Sopran-solo) poje „Magnificat“.



Komaj konča Marija tretjo kitico, že zaori zbor v novem tematičnem stavku, polnem življenja in vriska.



Imenitno se glasi v tem stavku posebno sledeče mesto:



Sredi tega stavka nastopi v 22. taktu slovesni, homofonni, deloma petero-, deloma pa štiriglasni spev „Sveti, sveti, sveti Sin in Duh od vekov pri Očeti“.



Sledi prejšnja čvrsta „Aleluja“ — v osminkah. Veselje v nebesih narašča in žalosti ni več; hrepenenje je utešeno, zato se glasi aleluja v nepretrganem tiru od zbora do zbora, da odmevajo nebeške pokrajine rajskega veselja. — Zbori se umiré, ker Marijina poveljevalna pesem še ni končana.



poje Marija v novem, zopet izredno melodioznem samospěvu. Najlepše mesto tega samospěva je gotovo sledeče:



(17 taktov.)

Nato znova nastopijo nebeščani in pozdravljajo svojo kraljico v mogočnem homofonnem mešanem zboru.



Za tem zborom se še enkrat oglasi Marija in slavi usmiljenje Gospodovo, ki povzdiga nizke, ošabne meče s prvih mest.



V tem samospěvu raja Marija v živahnih jubilacijah in brzih koloraturah:



Marija raja, ker je našla Njega, ki ga ljubi, in ki ga ne izgubi nikdar več.

„Povikšana je sveta božja Porodnica nad kore angelov v nebeškem kraljestvu, veselimo se vsi v Gospodu!“ so zadnje besede kronista (bas-solo), ki jih poje v začetku brez vsega spremljanja, potem pa z orkestrom.

Sledi violinski solo, topeč se v svetem užitku, zbor zemljanov (mešan zbor) pa se spusti na kolena, da počasti vnebovzeto in kronano Kraljico nebes in zemlje s krasno cerkveno antifono „Salve Regina“, ki jo je pesnik stiliziral. „Češčena Kraljica“ je zadnji in najumetnejši zbor, ki pomenljivo deklamira pesniško besedilo, dramatično slika žalost Evinih otrok na zemlji, in pretresljivo prosi blaženo Devico, „da naj nam pokaže svoje premile oči in se nas usmili“.



Vmes se oglasi četverospěv „v bridkosti spočeti, v solzah smo rojeni“, in slika v trpkih harmonijah in postopih „trpljenja oblast, ki vihari nad nami“.

Largo.

V bridko - sti spo - če - ti

V bridko - sti spo - če - ti itd.

p V brid - ko - - - sti spo - če - ti

Pri besedah „in s poia do večnega, srečnega doma skušnjava nas vabi in greha nečast“ nastopi zopet zbor. Posebno izrazito, iskreno proseče je sledeče zborovo mesto:

ff O Ma - ti, o Ma - ti, o - zri se na na - še, na

p o - zri se,

na - še gor - je, na na - še gor - je,

o - zri se,

Po kratki medigri nadaljuje zbor in kliče v živahnih trioliziranih harmonijah: „Ti solnce rodila si večne pravice, o dej, da posije na temni naš pot“ itd.

Sklep. Zbor se razplete v mogočen šesterglasen stavek in kliče z nezaslišano nujnostjo: „In k sebi trpine privedi nas kdaj, v nebeški privedi preblašeni raj!“ Trojni energični Amen in še dva mogočna orkestralna akorda zaključijo oratorij.

* * *

Besedilo oratorija je naslednje:

I. Dormitio. (Smrt.)

Glas ženinov:

Vstani, moja prijateljica, lepa moja, in pridi! Moja golobica, pokaži mi svoje obličje; naj zveni tvoj glas v mojih ušesih, ker tvoj glas je sladak in tvoje obličje zalo.

Marija:

Kakor jelen po studencu hrepeni,
duša moja k Bogu mojemu drhti:
Oh odpadite, zemlje okovi,
da v ljubezni se vtopim njegovi!

Glas ženinov:

Vstani, moja prijateljica, lepa moja, in pridi! Moja golobica, pokaži mi svoje obličje!

Zbor nebeščanov:

Vstani! hiti! moja golobica,
ti prijateljica moja, pridi!
Krasna si, vsa rožna tvoja lica —
kakor zarja v večnih dvorih vzidi!

Angelski zbor:

Zima je proč,
cvetje dehti,
grlice glas
v gajih zveni —
vstani in pridi,
sprelepa hči!

Marija:

Preljubi je moj in njegova sem jaz,
o naj mi odkrije svoj večni obraz!
Kot pečat me dēni na svoje srce —
močnejše kot smrt so ljubezni želje...
Obsuj me vso s cveticami,
obdajte me z zlahtnimi jabolki —
v ljubezni mi duša medli!

Zbor zemljanov:

Nikar od nas, Devica,
o vrni se nam, vrni!
Še enkrat, Tolažnica,
pogled svoj v nas obrni!

Glej revne, zapuščene
nas Evine otroke,
glej v solzah potopljene
bridkosti nas globoke!

Ko se od nas je ločil
tvoj božji Sin trpeči,
nas tvoji je izročil
ljubezni tolažeči...

Nikar od nas, Devica,
o vrni se nam, vrni!
Še enkrat, Tolažnica,
pogled svoj v nas obrni!

Angelski glas:

Pridi z Libana,
ženinu zvesta,
da boš venčana,
pridi, nevesta!

II. Assumptio. (Vnebovzetje.)

Zgodba:

Tedaj so prišli apostoli, raztreseni po vesoljnem svetu,
po božjem navdihu vsi v Jeruzalem. In so pokopali Devico Marijo med petjem svetih angelov. In tretji dan so šli zopet h grobu in niso našli trupla v njem. In so se močno čudili.

Preroški glas:

Gospod Bog je rekel kači: Sovraštvo bom naredil
med teboj in med ženo, med tvojim in njenim
zárodom; ona ti bo glavo strla in ti boš njeno
peto zalezovala.

Zbor:

O smrt, o smrt,
tvoj strah je strt —
o pekel, kje je tvoja zmaga!

Angelski glas:

Kdo je ta, ki kakor zarja
vstaja svetla do neba,
kakor luna iz viharja,
kakor solnce — kdo je ta?

Kdo je ta? — Ave, Marija,
polna božje milosti!
Vsa nebeška domačija
tvoje zmage dan slavi!

Zbor angelov:

Ave Marija! Rajska Devica,
ti čudovita nebeška Gospa!
Milost Gospodova, nate razlita
je kot brezkončna globina morja.

Ave Marija! Zgodnja Danica,
v greha temò te Gospod je prižgal.
Vedno je s tabo Sveti, Mogočni,
ki te je v Mater prečudno izbral.

Ave Marija! Lepa Kraljica,
naj te ovenča nebeška pomlad!
Ti blagoslòvljena vsa med ženami,
ti si rodila življenja nam Sad.

Zbor:

Ti Jeruzalema slava,
Izraelova radost,
zdrava, o Kraljica, zdrava,
ljudstva našega sladkost!

Kot cipresa ne mrjoča,
kakor cedra z Libana,
kakor palma sanjajoča
z zemlje si povišana...

Ti ljubezni lepe Mati,
upanja in milosti,
Ti resnice vir bogati
in življenja in moči!

Angelski glasovi:

1. Zdrava! Ti čudežna in nestrohneta posoda večne
Besede!
2. Zdrava! Ti neskajleni studenec, ki je iz njega po-
teklo vrelo življenja — Kristus!

3. Zdrava! Ti vrt zaprti, čigar vonjava je kakor plodna
njiva, ki jo je oblagodarił najvišji Gospod!

4. Zdrava! Ti brezmadežna,
božja čista lilija,
Mati našega Boga!

Zbor:

Zdrava! Žena, ki si kači glavo strla!
Zdrava! Judit, ki si Holoferna premagala!
Zdrava! Ester, ki si rešila ljudstvo svoje!

Zdrava! Ti brezmadežna,
božja čista lilija,
Mati našega Boga!

Angelski glas in zbor:

Pridi z Libana,
ženinu zvesta,
da boš venčana,
pridi, nevesta!

III. Coronatio. (Kronanje.)

Recitativ:

In se je prikazalo veliko znamenje na nebu: Žena,
odeta s solncem in luna pod njenimi nogami in
okrog njene glave venec dvanajstih zvezd.

Zbor:

Aleluja: Zavriskajte, zbori,
aleluja — na Sionski gori:
Kralju večnih vekov se glasite,
kronano Devico poslavite!

Marija:

Moja duša Stvarnika veliča
in moj duh se v Bogu veseli,
ker se je ozrl na svojo deklo
in velike storil mi reči —

Zbor:

Aleluja! Sveti! Sveti! Sveti!
Sin in Duh, od vekov pri Očeti! —
Aleluja! Zdrava! počeščena!
v zarjo božjo vsa odeta žena!

Marija:

— Glej, od vzhoda zemlje do zahoda
blaženo zdaj moje bo ime,
od naróda zemlje do naróda
vsí jeziki srečno me slavé...

Zbor:

Aleluja! Zdrava! počeščena!
v zarjo božjo vsa odeta žena!
Hram mirú in sprave, hiša zlata,
božja Mati in nebeška vrata!

Marija:

— Večno je usmiljenje Gospoda,
vsem je on obljubam svojim zvest:
z močno roko je povzdignil nizke
in ošabne vrgele s prvih mest...

— — — — —
Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Recitativ:

Povikšana je sveta božja Porodnica nad kore angelov v
nebeškem kraljestvu. Veselimo se vsi v Gospodu!

Zbor zemljanov:

Češčena Kraljica, usmiljena Mati,
ti naše življenje in up in sladkost!

Glej k tebi zdihujemo Eve otroci,
ko žalost nas bega, napaja grenkost.
Pokaži nam svoje premile oči,
usmili se, Mati, nas ti!

V bridkosti spočeti, v solzah smo rojeni,
trpljenja vihari nad nami oblast,
in s pota do večnega, srečnega doma
skušnjava nas vabi in greha nečast...
O Mati, ozri se na naše gorje,
odkleni nam svoje srce!

Ti Solnce rodila si večne Pravice,
o daj, da posije na temni naš pot —
Ti strla si glavo peklenskemu zmaju:
obvaruj življenja pogubnih nas zmot.
In k sebi trpine, privedi nas kdaj
v nebeški preblaženi raj! Amen.



ŽALOSTNA PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Bel predpasnik, ruto belo,
šlo je čez polje;
pa otožno pesem pelo
mlado je dekle:

„Kam, mladenič, v kraje tuje
srce ti želi,
iz teh lepih rodni krajev
kam ti hrepeni?

Oj poglej to širno polje,
da ga ptič ne preleti,
glej kot morje žitno polje
v mehkem dihu valovi!

In poslušaj ga ponoči
ko greš črezenj pet na vas,
kako njiva diha v sanjah,
šepeta sam s sabo klas:

Kje si čulo pesem to?
To je pesem domovine!
Kaj si, dekle, jo zapelo,
da mi v srcu je bolnô?

— Lani še oral, sejaj je,
letos ga več ni,
šel je daleč in brez njega
zrno nam zori!

Pustil njivo, pustil zarjo,
se zakopal v noč,
oj kako, kako brez zarje
mu je pač živeti moč?!“

ZADNJA BORBA.

A. V. Kolcov — Al. Benkovič.

Nad menoj je burja vila,
grom po nebu je besnel,
um usoda mi strašila,
hlad mi dušo je objel.

A jaz nisem pal trpljenja,
krepko vzdržal sem udar,
v duši ohranil sem željenja,
v čelu — silo, v srcu — žar!

Kaj poguba! Kaj spasenje!
Kar že hoče, to naj bo!
Saj položil sem življenje
v božjo davno že roko.

Vera ta nikdar ne zdvaja,
meni je življenja vir;
v njej stremljenje je brez kraja,
pokoje v njej in tihi mir.

V boj ne zovi me, usoda,
z bedo žugati nikar;
jaz gotov sem s tabo, toda
z mano ti ne boš nikdar!

Dušo mi dviguje sila,
v srcu vre mi vroča kri,
pod razpelom mi gomila,
a ljubav — na njem visi.

